

Сви знамо Почетак буне на дахије – ону стару народну песму коју је певао велики Филип Вишњић. И њен почетак који објашњава после каквих све зулума и божијих знамења се Срби „дићи нехтједоше“. Када су се коначно дигли, противно свима и свему, подигли су и највећи устанак у историји Османског царства, тукли су се девет година и упркос погибији, пропасти и незнању обновили прво српску, а затим створили и највећу државу Јужних Словена у историји.

Данас су Срби понижени зато што је клонула Србија. Али, никад се не зна. Србија је пала али није пропала. Шта би било са неким другим балканским народом да је током четврт века био жртва две агресије најмоћнијег савеза у историји човечанства, санкција какве Европа није видела, распада државне идеје у коју је веровала већина и идеологије која није наметнута већ је имала дубоке корене у друштву...?

Ових дана, међутим, догодило се нешто што јасно показује зашто је Србија понижена и који је пут њеног усправљања. Председник општине Бујановац Јунуз Муслију дао је изјаве према којима је област Прешева, Бујановца али и већински српске, Медвеђе, препознао као део будуће великоалбанске државне творевине. Тврдио је, упркос томе што готово половину становништва општине на чијем је челу чине Срби, да он не прима плату из буџета Србије, већ од Албанаца. Коначно, рекао је и да Србија треба да буде срећна што Албанци не траже да у састав Албаније не уђе и град Ниш. Иначе, у овом граду Албанци никада нису чинили већину – чак ни онда када су се звали Арнаути и Шиптари. Од како је укинут феудализам, већинско становништво Ниша су Срби. Године 2011. чинили су 93,52% од четврт милиона становника историјски друге престонице Србије. Према попису Албанаца у Нишу има 0,04% или 97 (деведесетседморо).

